

2010_MacDonald, Kevin_Wilhelm Marr (1819–1904)_Finis Germaniae

https://www.theoccidentalobserver.net.translate.goog/2010/10/10/wilhelm-marrs-the-victory-of-judaism-over-germanism-viewed-from-a-nonreligious-point-of-view/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

<https://www.theoccidentalobserver.net/2010/10/10/wilhelm-marrs-the-victory-of-judaism-over-germanism-viewed-from-a-nonreligious-point-of-view/>

Wilhelm Marr „A judaizmus győzelme a germánizmus felett: nem vallásos nézőpontból”
című könyve

2010. október 10/ in [Kiemelt cikkek](#) , [Zsidó önámítás](#) / írta [Kevin MacDonald](#)

Wilhelm Marr (1819–1904) az első faji antiszemitaaként vonult be a történelembe. Jellegzetes munkája, *A judaizmus győzelme a germanizmus felett: Nem vallásos nézőpontból nézve* , feltűnően modern módon fejezi ki Marr nézeteit a németek és a zsidók közötti konfliktusról.

A füzetet nehéz beszerezni, és nem készült angol fordítás. [A szöveget most Gerhard Rohringer](#) fordította, és [online pdf formátumban elérhető](#) . Az alábbiakban összefoglaljuk Marr gondolatait, ahogyan az 1879-ben megjelent 8. kiadás e fordításában szerepel.

Marr újságíró volt, és röpiratát újságírói stílusban fejezték ki, annak minden előnyével és hátrányával együtt. Marr pamfletje számos, a modern elméletekkel és a zsidókra vonatkozó társadalomtudományi kutatásokkal megegyező gondolatot tartalmaz, valamint néhány kevésbé támogatott, de mégis érdekes gondolatot. A jövő eseményeivel kapcsolatos elképzelései lenyűgözőek a 130 éves történelem 20/20 utólagos visszatekintésével.

Marr úgy írja le írását, mint „**az elnyomottak sikolyát a fájdalomtól**” (6. o.). Marr úgy látja, hogy a németek már elvesztették a csatát a zsidósággal: „**A judaizmus világtörténelmi alapon diadalmaskodott. Elhozom a hírt egy elvesztett csatáról és az ellenség győzelméről, és mindezt megteszem anélkül, hogy kifogásokat kínálnék a legyőzött hadseregnek.**”

Más szóval, Marr nem a zsidókat hibáztatja azért, mert túlsúlyban vannak a német társadalomban, hanem inkább a németeket hibáztatja, amiért megengedték ezt. Úgy látja, hogy a zsidók elleni történelmi gyűlölet foglalkozási profiljuknak köszönhető („**a gyűlölködő zsidók valódi munkáért tüntetnek**” – indokolatlanul negatív és túlzottan általánosított hivatkozás a zsidó foglalkozási profilra), valamint „**a nem zsidókkal szembeni kodifikált gyűlöletüknek**” (p. . 8). A történelmi antiszemitaizmusnak gyakran volt vallási borítása, de valójában „**a nemzetek harca és válasza a társadalom valóságos zsidózására, vagyis a túlélésért folytatott harcra**” motiválta. Ezért feltétel nélkül megvédem a zsidóságot minden vallási üldöztetéstől” (10. o.).

Marr azt állítja, hogy a zsidóknak jogos a gyűlölete az európaiak iránt:

Semmi sem természetesebb, mint a gyűlölet, amelyet a zsidók érezhettek azok iránt, akik rabszolgává tették és elrabolták őket hazájukból [azaz a rómaiaktól; **Úgy tűnik, Marr nem tudja, hogy a zsidó diaszpóra megelőzte az 1. és 2. század elbukott zsidó lázadásait.** **Mi sem természetesebb, mint hogy ennek a gyűlöletnek növekednie kellett a nyugat elnyomása és üldöztetése során, közel kétezer éven át. ... Mi sem természetesebb, mint hogy a ravaszság és okosság veleszületett adottságaikkal válaszoltak úgy, hogy „fogolyként” államot alkottak az államban, társadalmat a társadalomban. (11. o.)**

A zsidók arra használták képességeiket, hogy hatalomra tegyenek szert Németországban és más nyugati társadalmakban: **„A 19. századra a szemiták elképesztő szívóssága és kitartása a nyugati társadalom vezető hatalmává tette őket. Ennek eredményeként, és különösen Németországban, a zsidóság nem asszimilálódott a germanizmusba, de a germanizmus beépült a judaizmusba” (11. o.).**

Marr azt állítja, hogy a judaizmus meghátrált a **„keresztény fanatizmussal” szemben**, és a legnagyobb sikereket először a szlávok, majd a germánok körében érte el – mindkét csoport késett a nemzeti kultúrák fejlesztésével. A németországi zsidóság sikerét annak tulajdonítja, hogy a németekben nem volt német nemzetiség tudat vagy német nemzeti büszkeség (12. o.).

Ezt is hangsúlyoztam: **az olyan kollektivistista kultúrák, mint a középkori kereszténység, általában rosszak a zsidók számára, mivel a zsidókat egy erősen meghatározott belső csoport külső csoportjának tekinti.** Sőt, a felvilágosodás után az európai társadalom általános tendenciája az volt, hogy erős nemzeti identitástudattal rendelkező kultúrákat alakítsanak ki, ahol a kereszténység és/vagy az etnikai származás is szerepet kapott. Ezek a kultúrák hajlamosak voltak kizárni a zsidókat, legalábbis implicit módon. A zsidó szellemi és politikai tevékenység fontos aspektusa a felvilágosodás utáni társadalmakban Európa-szerte és más nyugati társadalmakban a nemzeti kultúrákkal szembeni ellenállás volt (lásd pl. [itt](#)).

Marr a zsidóknak tulajdonítja azt, hogy gazdasági hasznot hoztak Németországnak: **„Semmiképpen nem tagadható, hogy a zsidók elvont, pénzorientált, alkudozó elméje nagyban hozzájárult a németországi kereskedelem és ipar virágzásához.”** Bár a „faji antiszemitákat” gyakran úgy ábrázolják, mint akik a zsidókat genetikailag alsóbbrendűnek vagy akár ember alattinak tekintik, a faji antiszemiták között nagyon erős tendencia az, hogy a zsidókat nagyon tehetséges csoportnak tekintik. Marr egyértelműen elitnek tekinti a zsidókat.

Valójában Marr úgy látja, hogy a németek alacsonyabb rendűek a zsidókkal szemben, és olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek miatt elvesztették a csatát a zsidókkal szemben:

Ebbe a zavart, ügyetlen germán elembe egy sima ravasz, hajlékony zsidóság hatolt be; a realizmus minden adottságával [szemben a német idealizmussal] , intellektuálisan jól képzett, ami az okosság ajándékát illeti, lenézni a németeket, és leigázni a monarchikus, lovagi, fakó németet azáltal, hogy lehetővé teszi bűneinek elkövetését. (13. o.)

Amiben mi [németekben] nincs, az a sémi nép hajtóereje. Törzsi szervezetünk miatt soha nem leszünk képesek ilyen készítésre szert tenni, és mivel a

kulturális fejlődés nem ismer szünetet, kilátásaink nem más, mint az az idő, amikor mi, németek rabszolgaként fogunk élni a judaizmus jogi és politikai feudalizmusa alatt. (14. o.)

A germán könnyelműség, a germán fősvénység, a megnyilvánulás kényelmes teuton megvetősége a felelős [azért], hogy a mozgékony és okos Izrael most dönti el, mit mondjon és mit ne.... Átadtad nekik a sajtót, mert a ragyogó komolytalanságot jobban szereted, mint az erkölcsi lelkierőt... A zsidó nép a tehetsége miatt virágzik, téged pedig legyőztek, ahogy kellett volna, és ezerszeresen megérdemelted. (30. o.)

Készek vagyunk-e áldozatot hozni? Sikerült egyetlen zsidóellenes beállítottságú, politikailag semleges lapot létrehozni? ... Hogy eljudaizáljuk magunkat, ehhez nyilvánvalóan hiányzik a testi és lelki erőnk.

Csodálattal csodálom ezt a szemita népet, amely a tarkónkra teszi a sarkát. ... Egy ellenálló, kemény, intelligens idegen törzset ápolunk közöttünk, aki tudja, hogyan használja ki az absztrakt valóság minden formáját. (24. o.)

Ennek az idegen törzsnek már nem vagyunk párja. (27. o.)

A zsidók és a németek alacsony becslése miatt Marr azt állítja, hogy nem gyűlöli a zsidókat. Ez egyszerűen egy háború, ahol az egyik fél veszít. A zsidók és németek közötti konfliktus „**olyan, mint egy háború. Hogyan utálhatnám azt a katonát, akinek a golyója véletlenül eltalál? — Nem nyújtja az ember kezét úgy győztesként, mint hadifogolyként? ... Az én szememben ez egy háború, amely 1800 éve tart**” (28. o.).

Hosszú együttélésük ellenére a zsidók – a Németországba érkezett többi néptől eltérően – idegenek maradnak a németek között – ez a szeparatizmus, amely alapvető a judaizmusban, mint csoportfejlődési stratégiában (és innen a címeim: *Egy nép, amely egyedül fog lakni* és *Elválasztás és elégedetlenségei*):

[A zsidó] tipikus külföldi volt számukra, és az is maradt a mai napig; és igen, kizárólagos judaizmus, amint azt a következőkben bemutatjuk, ma még jobban megmutatkozik az emancipáció után, mint a korábbi időkben. (13. o.)

Minden más bevándorlás Németországba... nyomtalanul eltűnt a germanizmuson belül; A vendek és szlávok eltűntek a német elemben. Az erősebb és keményebb szemita faj mindegyiket túlélte. Valóban! Ha zsidó lennék, a legnagyobb büszkeséggel nézném ezt a tényt. (17. o.)

Marr egyik legérdekesebb észrevétele az a javaslata, hogy a németek idealista képet alkottak a zsidókról a felvilágosodás idején, amikor másoknak reálisabb és negatívabb volt a nézete. A zsidók realisták, elfogadják a világot olyannak, amilyen, és a valóság megértése alapján mozdítják elő érdekeiket. A judaizmust a sajátos erkölcs jellemzi (Jó ez a zsidóknak?). Ezzel

szemben a németek általában idealizált képet alkotnak önmagukról és másokról – azt hiszik, hogy az emberi elme képes megkonstruálni a valóságot olyan eszmények alapján, amelyek aztán alakíthatják a viselkedést. Hajlamosak az erkölcsi univerzalizmusra – az erkölcsi szabályok mindenkire vonatkoznak, és nem függenek attól, hogy ez előnyös-e a csoport számára.

Ez utalás a német filozófia erőteljes idealista irányzatára, amely oly nagy hatást gyakorolt a nyugati kultúrára. Szemléltető példa az **amerikai transzcendentalizmus**, egy mozgalom, amely létrehozta a 19. századi Amerikában a kritika őslakos kultúráját. Ez a perspektíva túlzottan optimista nézeteket eredményezett az emberi természetről, és a radikális egalitarizmus felé hajlott; ez adta az elméleti alapokat az elit értelmiségiek, például Ralph Waldo Emerson körében folyó abolicionista mozgalomhoz is.

Marr különösen megjegyzi, hogy míg az olyan prominens és befolyásos felvilágosodási gondolkodók, mint Voltaire a judaizmus kritikusi voltak (reakciós törzsiségnek tekintették), Németországban a legbefolyásosabb író **Gotthold Ephraim Lessing** (1729–1781) volt. Lessing nagyon pozitív képet mutatott be a judaizmusról **Nathan the Wise** című darabjában. A zsidó Nathan (Marr „Rothschildnak” nevezi, hogy kortárs aktualitást adjon) ékesszólóan könyörög a vallási tolerancia mellett – miközben finanszírozza a keresztény keresztetek elleni muszlim háborút. Marr azt sugallja, hogy Lessing egy kis önámításba kezdett: Annak ellenére, hogy Nathant a tolerancia lényegeként pozitívan ábrázolja, **„Lessing tudatalatti énjében nem tudta legyőzni a zsidó és a Mammon szolgája identitását”**(15. o.).

Lessing hatása mélyreható volt: **„A német idealizmust megragadta a gyűrű legendája [azaz Lessing metaforája a vallási toleranciáról], de nem vette észre, hogy Lessing Nathanja csakis egy mesebeli szereplő lehetett”** (16. o.).

Marr azt sugallja, hogy az olyan kitalált karakter helyett, mint a Bölcs Nathan, Lessingnek a 17. századi zsidó filozófust, **Baruch Spinozát** kellett volna szemléltetnie annak illusztrációjaként, hogy milyen is valójában a judaizmus. Míg Nátán Bölcs azt sugallja, hogy a vallási tolerancia a judaizmus jellemzője, Marr úgy értelmezi Spinoza sorsát, hogy a zsidó intoleranciát és fanatizmust illusztrálja a való világban – a judaizmus jellemzőit több kortárs író is feljegyezte, elsősorban **Israel Shahak**, de olyan felvilágosodási gondolkodók is. Voltaire. Spinozát a vallással kapcsolatos nézetei miatt kiszorították az amszterdami zsidó közösségből: **„Ezt az igazán nagyszerű zsidó nemzsidót saját törzsi társai átkozták – egészen a gyilkossági kísérletig.”**(16. o.). De a 19. században **„jaj annak a németnek, aki meg meri mutatni a zsidó tömegeknek, hogy ki is volt a nagy Spinoza és mit képvisel!!!”** (16. o.).

A németek másik vonása, amelyet Marr károsnak tart, az „absztrakt individualizmus”. Marr kijelenti, hogy a zsidó gazdasági siker a kapitalizmuson belül **„egyezik az „absztrakt individualizmus” dogmájával, amelyet ön lelkesedéssel fogadott el a judaizmus kezéből”** (30. o.). Más szóval, Marr úgy gondolta, hogy az individualizmust a zsidók rákényszerítették Németországra, nem pedig magukban a németekben. (Marr álláspontjával ellentétben **én vitatkoztam** hogy az európai népek alapvető egyedisége a többi emberi csoportnál nagyobb individualizmusra való hajlam. Az individualizmus ezután erkölcsi univerzalizmushoz, az

idealizmus egy formájához vezet, nem pedig az olyan csoportok törzsi alapú erkölcséhez, mint a zsidók.) Ahogy fentebb megjegyeztük, Marr (helyesen) úgy vélte, hogy **az individualista társadalmak viszonylag védtelenek a zsidókkal szemben, míg az erős társadalmak köré összpontosulnak. kollektivistá vallási mag (pl. a középkori kereszténység) vagy az erős etnikai nacionalizmus érzése jobban képesek megvédeni magukat.**

Az európaiakkal szembeni sérelmeik miatt nem meglepő, hogy a zsidók támogatják a forradalmat:

Ki állíthatja a zsidókkal szemben, hogy boldogan fogadták az 1789-es és az 1848-as forradalmat, és aktívan részt vettek azokban? „Zsidók, lengyelek és írók” volt a konzervatívok csatakiáltása 1848-ban. Hát persze, három elnyomott frakció! (16. o.)

Az 1848-as első döntő győzelmét követően – ha akarta, ha nem – tovább kellett folytatnia sikerét, és most meg kell kísérelnie a germán, nyugati világ tönkretételét. (28. o.).

1848-ra a judaizmus teljesen megszűnt vallás lenni. „Nem volt **más, mint egy nép alkotmánya, államot alkotva az államban, és ez a másodlagos vagy ellenállam bizonyos anyagi előnyöket követelt tagjaitól**” (17. o.). Marr kijelenti, hogy a zsidó emancipáció csak politikai egyenlőséget jelentett, mert a zsidók már „**vezető és domináns szerepet**” szereztek (17. o.), és **a katolikusok kivételével minden politikai frakciót uraltak.** „**A napi sajtó túlnyomórészt zsidó kézben van, amely az újságírást... közvélemény üzletté változtatta; a színház, általában a művészet kritikája háromnegyed részében a zsidók kezében van. A politikáról, sőt a vallásról való írás – zsidó kézben van**”(19. o.). Míg a zsidók mélyen részt vesznek a németországi kultúra megteremtésében, „**a judaizmust nálunk, németeknél tiltott témának nyilvánították. ... A [zsidó] rituálék kommentálása „gyűlölet”, de ha a zsidó magára vállalja, hogy kimondja az utolsó szót vallási és állami ügyeinkben, akkor az egészen más kérdés**” (20. o.).

A zsidók különösen részt vesznek az **ultramontanizmus elleni „kultúraharcban”**, amely szerint a pápai tekintélynek a világi ügyekre is ki kell terjednie. Az ultramontanizmust azért támadták a zsidók, mert az egyház „**ellenezte a judaizmust a világhatalom érdekében**”. Bár az ultramontanizmus elleni küzdelem sok németet is érdekelt, a zsidók mindent beszédet tettek, és betiltották a római katolicizmus minden kritikáját, „**ha Izraelt kicsit is érintik!**” (20. o.).

A zsidók hatalmasak, és továbbra is nagyobb hatalomra tesznek szert. Végül a németek a zsidók kegyeibe kerülnek:

Kevesebb mint négy nemzedéken belül egyetlen olyan hivatal sem lesz az országban, beleértve a legmagasabbat is, amelyet a zsidók ne bitoroltak volna. Igen, a zsidóság révén Németország világhatalommá válik, egy nyugati Palesztina... A zsidóság 1800 éve harcolt a nyugat ellen. Meghódította és alávetette. Mi vagyunk a legyőzöttek, és teljesen rendben van, hogy a győztes „Vae Victis**” -t énekel [jaj a legyőzötteknek]. (22. o.)**

A zsidónak nincs igazi vallása, üzleti szerződése van Jehovával, és törvényekkel és megfogalmazásokkal fizet az istenének, cserébe pedig azzal a kellemes feladattal van megbízva, hogy kiirtson mindent, ami nem zsidó. (14. o.)

Marr Oroszországot látta az egyetlen európai nemzetnek, amely ellenállt a zsidó támadásnak. Úgy vélte azonban, hogy Oroszország végül véres forradalom által elbukik, és ez a forradalom a Nyugat bukásához vezet:

[Az európai nemzetek közül csak Oroszország] maradt, hogy továbbra is ellenálljon az idegen invázióknak. [...] Oroszország végső megadása csak idő kérdése. ... A zsidók ellenálló, légyott hozzáállása olyan forradalomba sodorja Oroszországot, amelyet a világ még soha nem látott. ... Oroszországgal a zsidóság elfoglalja az utolsó stratégiai pozíciót, ahonnan félnie kell egy esetleges támadástól a háta ellen.... Miután Oroszország hivatalait és ügynökségeit ugyanúgy megszállta, mint a miénket, akkor nyugati társadalmunk összeomlása komolyan, nyíltan és zsidó módra elkezdődik. **A kudarcra ítélt Európa „utolsó órája” legkésőbb 100-150 év múlva lecsap” (24–25. o.).**

A zsidók ugyanis már most is vezető szerepet töltenek be az oroszellenes politika szításában, mint az orosz-török háborúban. Például a zsidó újságokban kitiltották azokat az elképzeléseket, amelyek szerint „**a nagy tengeri hatalom, Anglia pimaszságát meg lehetne fékezni**”, **ha Oroszországgal szövetkezünk (26. o.).**

Marr teljesen pesszimista a jövőt illetően, kataklizmát lát előre:

A judaizmus pusztító küldetése (amely az ókorban is létezett) csak akkor áll meg, ha eléri tetőpontját, vagyis a zsidó császárság beiktatása után” (28. o.).

A zsidóságnak szembe kell néznie egy végső, kétségbeesett támadással, különösen a germanizmussal, mielőtt az autoriter uralmat elérné. (29. o.)

Marr úgy gondolja, hogy a zsidóellenes hozzáállás erősödik, de végül nem fogják tudni elhárítani a németek és a Nyugat katasztrófáját. Marr részben azt a tényt okolja, hogy az egyetlen nép, aki nyilvánosan szembehelyezkedik a zsidókkal, helytelenül vallásként képzeleli el őket. Emiatt soha nem jelenik meg a sajtóban felelősségteljes, tájékozott, a nem vallásos embereket és értelmiségi eliteket megszólító zsidókritika: **„Katasztrófa áll előttünk, mert a társadalom zsidózása elleni felháborodást fokozza az is, hogy nem szellőztetik a sajtóban anélkül, hogy a legfurcsább vallási gyűlöletnek mutatkozna, mint amilyen az ultramontánban és általában a reakciós sajtóban jelenik meg” (30. o.). Ennek ellenére még a „Az erőszakos zsidóellenes robbanás csak késlelteti, de nem akadályozza meg a judaizált társadalom szétesését” (30. o.).**

Saját küldetését illetően Marr egy elveszett ügy ellen harcoló katonának tekinti magát:

„Tisztában vagyok vele, hogy újságíró barátaimmal védtelenül állunk a zsidóság előtt. Nincs pártfogásunk a nemesség vagy a középosztály körében. Német népünk túlságosan judaizált ahhoz, hogy legyen önfenntartási akarata (32. o.).

Marr a következőkkel zárja:

A csatát gyűlölet nélkül kellett megvívni az egyéni harcossal szemben, aki a támadó vagy a védő szerepébe kényszerült. Nálunk keményebb és kitartóbb lettél ebben az emberek közötti csatában, amelyet kard nélkül vívtál, miközben mi lemészároltunk és elégettünk, de nem gyűjtöttünk erkölcsi erőt, hogy azt mondjuk, élj és foglalkozz a sajátjaid között. ...

Finis Germaniae